DOMSTOLENS DOM
20. februar 1986 *

I sag 309/84

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved Alberto Prozzillo, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøger,

mod

Den italienske Republik, ved Luigi Ferrari Bravo, leder af Servizio del contenzioso diplomatico, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på den italienske ambassade,

sagsøgt,

angående en påstand om, at det statueres, at Den italienske Republik har undladt at opfylde forpligtelser, der påhviler den i henhold til EØF-traktaten, idet den har forsinket udbetalingen af præmier, der skal ydes, i henhold til Rådets forordning nr. 456/80 af 18. februar 1980 om ydelse af præmier for midlertidig og endelig nedlæggelse af visse vinarealer samt præmier for afkald på genbeplantning (EFT L 57, s. 16),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene U. Everling og K. Bahlmann, dommerne T. Koopmans, O. Due, Y. Galmot og C. Kakouris,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: P. Heim

efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 11. december 1985,

afsagt følgende

* Processprog: Italiensk.

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 21. december 1984, har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber i medfør af EØF-traktatens artikel 169 anlagt sag med påstand om, at det statueres, at Den italienske Republik har undladt at opfylde forpligtelser, der påhviler den i henhold til Rådets forordning nr. 456/80 af 18. februar 1980 om ydelse af præmier for midlertidig og endelig nedlæggelse af visse vinarealer samt præmier for afkald på genbeplantning, (EFT L 57, s. 16), idet den har forsinket udbetalingen af præmier, der skal ydes i medfør af forordningens artikel 4, stk. 6, og artikel 8, stk. 2.

2 I sine bestræbelser for yderligere at nedbringe Fællesskabets vindyrkningskapacitet indførte Rådet ved forordning nr. 456/80 en særlig ordning, hvorefter der ydes præmier for midlertidig og endelig nedlæggelse af visse vinarealer samt præmier for afkald på genbeplantning.

3 Ifølge forordningens artikel 3, stk. 1, skal ansøgninger om præmier indgives til de af medlemsstaterne udpegede organer:

— inden den 31. december, der følger efter begyndelsen af det vinproduktionsår, hvor rydningen sker, for så vidt angår den midlertidige nedlæggelsespræmie;

— inden den 31. december i hvert vinproduktionsår, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, andet afsnit, for så vidt angår den endelige nedlæggelsespræmie.

Sidstnævnte bestemmelse fastsætter de produktionsår, for hvilke der kan ydes præmie.

4 For så vidt angår midlertidig eller endelig nedlæggelse, bestemmer artikel 4, stk. 6, at præmien »betales på én gang inden seks måneder efter, at ansøgeren har godtgjort, at han har foretaget rydningen«, eller »efter indgivelsen af den i artikel 3, stk. 3, nævnte erklæring«. Ved denne skriftlige erklæring forpligter ansøgeren sig til ikke at foretage nyplantning af vinstokke eller til at angive det med vinstokke tilplantede areal.

5 For så vidt angår afkald på genplantning af visse vinarealer, bestemmer artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 456/80, at præmien »betales på én gang senest seks måneder efter, at dette afkald har fundet sted og er blevet stadfæstet«.

6 Forordning nr. 456/80 trådte i kraft den 1. marts 1980 og skulle anvendes fra 1. september 1980 med undtagelse af visse præmier, for hvilke anvendelsesdatoen blev fremrykket.

7 Ved skrivelse af 14. juli 1983 meddelte Kommissionen den italienske regering, at et antal italienske vinproducenter i 1982 havde indbragt en klage for Kommissionen over de italienske myndigheder, som ikke havde udbetalt præmie for midlertidig nedlæggelse. I begyndelsen af 1983 indbragte italienske vinproducenter endnu en klage over manglende udbetaling af præmier for endelig nedlæggelse.

8 I samme nævnte skrivelse opfordrede Kommissionen den italienske regering til at fremsætte sine bemærkninger til det synspunkt, at Den italienske Republik havde tilsidesat sine forpligtelser ved at forsinke udbetalingen af præmier i henhold til forordning nr. 456/80. Kommissionen bebrejdede navnlig den italienske regering, at ministeriet for statskassen endnu ikke havde bevilget de nødvendige midler hertil.

9 Kommissionen afsluttede den administrative procedure ved den 14. maj 1984 at fremsætte en begrundet udtalelse. Det fastslås heri, at den italienske regering faktisk i mellemtiden havde meddelt, at der var indgået en principaftale mellem landbrugsministeriet og ministeriet for statskassen vedrørende finansieringen af

præmierne for produktionsårene 1980/81 og 1981/82. De nødvendige lovgivningsprocedurer, der skulle gøre det muligt at udbetale præmierne, vedrørte alene produktionsåret 1980/81 og var i øvrigt endnu ikke afsluttet. I denne forbindelse bemærkede Kommissionen, at den under disse omstændigheder »måtte fastslå, at den overtrædelse, som var beskrevet i skrivelsen af 14. juli 1983, endnu ikke var bragt til ophør, og at Den italienske Republik således i en længere periode havde tilsidesat de forpligtelser, som påhviler den i medfør af artikel 4, stk. 6, og artikel 8, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 456/80.«

10 Kommissionen har for Domstolen nedlagt påstand om, at det som allerede fastslået i Kommissionens begrundede udtalelse statueres, at Den italienske Republik havde undladt at opfylde sine forpligtelser, idet den havde forsinket udbetalingen af præmier, der skal ydes i medfør af forordning nr. 456/80.

11 Den italienske regering har anerkendt, at der var opstået administrative problemer vedrørende finansieringen af udgifter for vinproduktionsårene 1980/81 og 1981/82. Disse vanskeligheder var imidlertid overvundet ved anordninger udstedt den 11. februar og den 26. juni 1984.Den italienske regering har anført, at præmierne for produktionsårene 1980/81 og 1981/82 blev betalt fuldt ud medio november 1985. For så vidt angår disse præmier, er sagen således genstandsløs.

12 Med hensyn til produktionsårene 1982/83 og 1983/84 har den italienske regering anført, at 60% henholdsvis 40% af de forfaldne præmier allerede er betalt, og at de resterende beløb vil blive udbetalt hurtigst muligt. Da den administrative procedure imidlertid ikke kan omfatte disse to vinproduktionsår, har den italienske regering påstået sagen afvist, for så vidt angår disse produktionsår.

13 Kommissionen har anfægtet den italienske regerings opfattelse, for så vidt angår produktionsårene 1982/83 og 1983/84. Kommissionen har fastholdt, at sagen vedrører forsinket udbetaling af de pågældende præmier for hele den periode, som gik forud for sagsanlægget. Den fastslåede overtrædelse vil nemlig gentage sig, hvis de italienske myndigheder opretholder deres administrative praksis, hvorefter der først ansøges om midler på budgettet, når producenterne har indgivet ansøgninger om præmier.

14 Kommissionens påstand nødvendiggør en forudgående bemærkning. Da genstanden for et søgsmål i medfør af traktatens artikel 169 afgrænses af den administrative procedure, der er foreskrevet i denne bestemmelse, samt af påstan-

dene i sagen (dom af 7. februar 1984, Kommissionen mod Den italienske Republik, 166/82, Sml. s. 459), kan sagsgenstanden ikke udvides efter den administrative procedures afslutning.

15 Da det traktatbrud, som Den italienske Republik ifølge Kommissionen har begået, ikke vedrører en enkelt handling, hvis virkninger strækker sig over en længere periode, men forsinket udbetaling af forfaldne præmier for hvert enkelt vinproduktionsår, tilsidesætter Den italienske Republik hvert vinproduktionsår sine forpligtelser. Under disse omstændigheder burde den administrative procedure gøre det muligt for Den italienske Republik at tage til genmæle over for hver enkelt påstand om traktatbrud.

16 Det fremgår imidlertid af det ovenfor anførte, at åbningsskrivelsen af 14. juli 1983 kun vedrørte forsinket udbetaling af præmier for vinproduktionsårene 1980/81 og 1981/82. Den italienske regering havde således ikke lejlighed til under den administrative procedure at fremsætte bemærkninger til den forsinkede udbetaling vedrørende produktionsårene 1982/83 og de følgende produktionsår. Der kan derfor ikke tages stilling til disse vinproduktionsår under dennne sag.

17 Når sagens genstand afgrænses som ovenfor anført, er det klart at den italienske regering ikke har opfyldt de forpligtelser, som påhviler den i medfør af forordning nr. 456/80, hvilket den heller ikke har bestridt. Ifølge Domstolens faste praksis kan en medlemsstat ikke påberåbe sig bestemmelser, praksis eller forhold i sin nationale retsorden og økonomi som begrundelse for at undlade at opfylde sine forpligtelser ifølge fællesskabsretten.

18 Det fremgår ligeledes af Domstolens praksis, at selv i tilfælde, hvor traktatbruddet bringes til ophør efter den frist, der er fastsat af Kommissonen i henhold til artikel 169, stk. 2, er der stadig knyttet interesse til sagens forfølgning med henblik på at fastsætte grundlaget for det ansvar, som en medlemsstat på grund af af sin passivitet kan pådrage sig over for blandt andet private (dom af 7. februar 1973, Kommissionen mod Den italienske Republik, 39/72, Sml. s. 101).

19 Det må derfor fastslås, at Den italienske Republik har undladt at opfylde forpligtelser, der påhviler den i henhold til Rådets forordning nr. 456/80 af 18. februar

1980 om ydelse af præmier for midlertidig og endelig nedlæggelse af visse vinarealer samt præmier for afkald på genbeplantning, idet den har forsinket udbetalingen af præmier, der skal ydes i medfør af forordningens artikel 4, stk. 6, og artikel 8, stk. 2.

Sagens omkostninger

20 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger. Sagsøgte har tabt sagen på flere punkter og bør derfor betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) **Den italienske Republik har undladt at opfylde forpligtelser, der påhviler den i henhold til Rådets forordning nr. 456/80 af 18. februar 1980 om ydelse af præmier for midlertidig og endelig nedlæggelse af visse vinarealer samt præmier for afkald på genbeplantning, idet den har forsinket udbetalingen af præmier, der skal ydes i medfør af forordningens artikel 4, stk. 6, og artikel 8, stk. 2.**

2) **Den italienske Republik betaler sagens omkostninger.**

Mackenzie Stuart Everling Bahlmann

Koopmans Due Galmot Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. februar 1986.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident